

Arrest

nr. 290 584 van 20 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2022, toen nog rechtsgeldig vertegenwoordigd door zijn voogd X, heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen als niet-begeleide minderjarige op 8 juni 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 23 juni 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 februari 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 14 oktober 2021.

Op 30 juni 2022 bereikte verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

1.3. Op 24 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, A. (...) A. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashai te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op (...) in het subdorp Bar Kalai, dat deel uitmaakt van het dorp Amla in het district Dara i Nur in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide je op bij je ouders en je grootvader langs vaderskant, samen met je jongere broer. In het dorp ben je tevens gedurende enkele jaren naar school geweest, maar je stopte toen je ongeveer tien jaar oud was. Nadien bracht je je dagen door met spelen, alsook diende je je grootvader soms te helpen op de velden, deed je af en toe de boodschappen en verzorgde je de koe van het gezin.

Jouw vader werkte al van toen jij nog een baby was bij het Afghaanse nationale leger als soldaat. Hij was gestationeerd in het district Charkh in de provincie Logar. Ongeveer elke zes maanden kwam hij op verlof naar huis in Amla. Op een dag, twee maanden nadat je vader voor het laatst naar huis was gekomen, vond je grootvader thuis een dreigbrief vanwege de taliban. In deze brief werd je vader aangemaand om zijn werkactiviteiten te beëindigen, anders zou hij worden gedood. Vier maanden later arriveerde er een tweede dreigbrief vanwege de taliban. Opnieuw werd er geschreven dat je vader om het leven zou worden gebracht indien hij niet zou stoppen met zijn werk voor de overheid. Je grootvader lichtte je vader in en vertelde wat er gebeurd was. Je vader antwoordde hierop dat de taliban gewoon een excuus zocht om soldaten te viseren en dat men hem toch wel zou doden, of hij nu zijn werk beëindigde of niet. Een week later kregen jullie thuis telefoon vanwege een medewerker van het militaire ziekenhuis, die jullie vertelde dat je vader onderweg van Logar naar huis werd gedood. Jouw grootvader bracht de malik van het dorp op de hoogte en samen met nog andere dorpsouderen reisden zij onmiddellijk naar het ziekenhuis om het lichaam van je vader op te halen. De volgende dag kwamen ze thuis en werd je vader begraven. Zes of zeven dagen later kwamen er enkele gewapende talibanstrijders langs bij je huis. Jij was aan het slapen, toen je plots gewekt werd door je moeder en je je moest verstoppen. De talibanstrijders zeiden tegen je grootvader dat ze jou moesten hebben en dat jij met hen moest meekomen om mee te vechten in de jihad. Jouw grootvader reageerde hierop door te zeggen dat jij niet thuis was, waarop er een kleine discussie ontstond. Hierop vertrok de taliban weer, maar niet alvorens nog eens duidelijk te maken dat ze zouden terugkomen en jou de volgende keer zeker zouden meenemen om te vechten. Je grootvader vertelde je daaropvolgend dat hij jouw veiligheid niet kon garanderen en hij en je moeder besloten dat het beter zou zijn dat je uit het land zou vertrekken.

De volgende dag verliet je Afghanistan en reisde je via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Italië en Frankrijk naar België. Je was ongeveer negen maanden onderweg. Vervolgens deed je op 23 juni 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde je de volgende documenten neer: je taskara, een schoolrapport, werk- en opleidingscertificaten van je vader, foto's van je vader, een brief vanwege het ministerie van defensie betreffende het overlijden van je vader, een dreigbrief vanwege de taliban, een brief met getuigenis vanwege de dorpsouderen die op vraag van je grootvader werd opgesteld, en de enveloppe waarin deze documenten je werden toegestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban nadat je vader, die soldaat zou zijn geweest bij het Afghaanse nationale leger (ANA), door deze groepering om het leven zou zijn gebracht en de taliban jou vervolgens zou hebben willen meenemen (CGVS, p. 36). Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene markante merkwaardigheden en incoherenties, alsook weet je geheel niet aannemelijk te maken dat je vader ooit voor het voormalige Afghaanse leger actief zou zijn geweest, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door jou opgeworpen asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Om te beginnen dienen enige twijfels te worden geplaatst bij het zogenaamde profiel van je vader als zijnde soldaat voor het vroegere Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 14, p. 20, p. 22). Ondanks dat je beweert dat jouw vader reeds van toen jij nog een baby was bij het ANA zou zijn aangesloten, weet je in wezen erg weinig informatie omtrent zijn werkactiviteiten weer te geven. Zo weet je vooreerst niet welke rang jouw vader in de laatste periode voor zijn vermeende dood zou hebben bekleed en of hij doorheen zijn loopbaan ooit gepromoveerd zou zijn geweest (CGVS, p. 25). Omtrent het concrete takenpakket van je vader kan je geen specifieke toelichting geven, enkel zeg je zeer algemeen en oppervlakkig dat hij soms zou hebben deelgenomen aan gevechten, en je kan ook niets vertellen over het korps, de brigade en het bataljon waarvoor je vader gediend zou hebben (CGVS, p. 26). Je weet daarbij niet of je grootvader deze zaken ooit heeft geweten. Je kan evenmin vertellen of je vader ooit enige opleiding of training heeft moeten doorlopen en kan niet zeggen of hij doorheen al die tijd ooit op andere plekken dan in Charkh in Logar zou hebben gewerkt. Ook ben je niet op de hoogte hoe je vader zich bij het leger heeft moeten aanmelden en hoe de inschrijvingsprocedure in haar werk gaat (CGVS, p. 24). Daarbij weet je niet wie er in de omgeving net op de hoogte zou zijn geweest van je vaders precieze werkactiviteiten en weet je niet of er thuis ooit werd gesproken over de gevaren die een dergelijke job onvermijdelijk met zich zouden meebrengen (CGVS, p. 24, p. 25). Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je vader, zeker omdat het werk van je vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot je vertrek uit Afghanistan, je ook na je aankomst in België meermaals met je familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen (CGVS, p. 15). Je zou je grootvader en je moeder echter nooit om verdere informatie hebben gevraagd en zij zouden je tot op het moment van het persoonlijk onderhoud zelf evenmin verdere toelichting hebben gegeven (CGVS, p. 22, p. 26). Ook toen je je nog in Afghanistan bevond, zou je nooit vragen hebben gesteld aan je vader toen deze op verlof kwam (CGVS, p. 22, p. 27-28). Het oogt bijzonder eigenaardig dat je ook na je aankomst in België en het opstarten van de asielprocedure nooit verdere vragen zou hebben gesteld omtrent het zogenaamde profiel van je vader, gezien de specifieke Afghaanse context des te meer. Dat je hier niet zou hebben bij stilgestaan en nog erg jong was (CGVS, p. 22-23), kan weinig soelaas brengen. Je vader zou immers omwille van zijn job om het leven zijn gebracht en jij zou omwille van de hieruit voortvloeiende zogenaamde problemen door je familie weggestuurd zijn uit Afghanistan, naar Europa zijn gereisd en in België asiel hebben aangevraagd (CGVS, p. 20). Dat je dan alsnog gedurende al die tijd dat je hier in contact stond met je familieleden, nooit enige verdere belangstelling zou hebben getoond in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, doet behoorlijk eigenaardig aan. Dat je dermate weinig concrete informatie omtrent je vaders werkactiviteiten weet te geven en in wezen nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om over deze essentiële elementen meer informatie te bekomen, laat het door jou naar voren geschoven profiel van je vader een eerste maal aan geloofwaardigheid inboeten.

Tevens merkwaardig is het gegeven dat je niet weet of je jongere broer op de hoogte zou zijn van je vaders zogenaamde werkactiviteiten voor het leger (CGVS, p. 26). Nochtans kreeg jij in Afghanistan de opdracht om deze informatie voor de veiligheid niet te delen met andere mensen en een alternatief verhaal voor te schotelen wanneer men jou naar het werk van je vader zou hebben gevraagd (CGVS, p. 24). Vanuit die optiek kan het moeilijk overtuigen dat je niet zou weten of je broer ooit enigszins op de hoogte zou zijn geweest. In dit licht oogt ook de regeling omtrent het overmaken van je vaders salaris opmerkelijk, je vader zou immers via tussenpersonen geld hebben laten overbrengen naar jouw gezin in Amla en deze tussenpersonen zouden volledig op de hoogte zijn geweest van je vaders betrokkenheid bij het Afghaanse leger (CGVS, p. 27). Indien je vader werkelijk soldaat zou zijn geweest bij het leger, een job die enige externe voorzichtigheid met zich mee dient te brengen, dan doet een dergelijk onbezonnen regeling, waarbij dus verscheidene personen de ware toedracht van je vaders carrière zouden hebben geweten en

er dus een vergroot risico werd gevormd voor je vaders veiligheid, behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Verder merkwaardig is het feit dat je niet op de hoogte blijkt van de manier waarop je familie in Afghanistan sinds de dood van je vader aan inkomsten raakt en dat je hier nooit naar zou hebben geïnformeerd. Nochtans zou het geld dat je vader bij het leger zou hebben verdiend, de hoofdbron van inkomsten voor de familie hebben gevormd (CGVS, p. 14, p. 15-16, p. 27). Dat deze aanzienlijke inkomstenbron voor jouw familie aldus zou zijn weggevallen, en dat je vervolgens nooit meer gevraagd zou hebben hoe je familie sindsdien geld in het laatje ziet komen, is op zijn minst opvallend te noemen. Ook de reactie, of het gebrek daaraan, van je moeder toen zij van jouw grootvader te horen zou hebben gekregen dat haar echtgenoot zou deelnemen aan gevechten en operaties (CGVS, p. 26), kan moeilijk overtuigen. De Afghaanse context en het voorbije langsepende conflict met vele slachtoffers indachtig, oogt het bijzonder eigenaardig dat je moeder bij het aanhoren van dergelijk nieuws geen enkele reactie zou hebben getoond. Bovengenoemde merkwaardigheden laten eveneens twijfels rijzen over het door jou voorgewende werk van je vader.

Daarenboven komt je geloofwaardigheid verder in het gedrang door de vaststelling dat je in wezen amper op de hoogte blijkt te zijn wat betreft de inhoud van de door jou voorgelegde documenten, waarmee je de werkactiviteiten van je vader wenst te staven. Wanneer je tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd om meer te vertellen over de zogenaamde werkdocumenten van je vader, kan je slechts aangeven dat je hierover geen informatie hebt (CGVS, p. 18). Je kan evenmin concreet zeggen over welk type documenten het in deze net gaat, hetgeen toch enige verbazing mag opwekken. Dit wringt des te meer gezien in deze documenten meer details worden gegeven omtrent de vermeende werkactiviteiten van je vader, meer bepaald omtrent elementen die je zelf niet kan weergeven. Zoals hierboven reeds aangehaald, weet je niet of je vader ooit een opleiding of een training zou hebben moeten volgen om soldaat te kunnen worden en weet je ook niet in welk korps, brigade en bataljon hij net zijn dienst zou hebben gedaan (zie supra). Dit wekt nog meer verbazing op gezien je zelf wel een zogenaamd opleidingscertificaat weet voor te leggen, alsook wordt er in een bepaald document melding gemaakt van je vaders vermeende korps, brigade en bataljon (zie documenten 4 & 6 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Dat je dus, hoewel dit duidelijk wordt toegelicht in je eigen documenten, alsnog niet in staat blijkt te zijn om dergelijke informatie op een coherente manier weer te geven, doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van je eigen verklaringen maar tevens ook aan de geloofwaardigheid en authenticiteit van desbetreffende documenten an sich. Het feit dat je in wezen geen enkele kennis hebt met betrekking tot deze werkdocumenten – alsook met betrekking tot andere neergelegde documenten (zie tevens infra) –, en ze in wezen zelf nooit hebt gelezen, komt als aanzienlijk merkwaardig naar voren. Voorts heb je ook geen verdere vragen gesteld aan je familieleden of anderen omtrent de documenten die je hebt ontvangen (CGVS, p. 28). Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat wanneer je van je familie een vanuit Afghanistan opgestuurde enveloppe vol documenten van je vader toegestuurd krijgt, je op z'n minst enige belangstelling toont in de inhoud ervan en minstens bij je familie meer informatie vraagt hieromtrent. Bovengenoemde vaststellingen doen verdere twijfels rijzen omtrent je algehele geloofwaardigheid.

Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten in de periode waarin jij deze documenten ontvangen hebt gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. De authenticiteit van de door jou neergelegde documenten dient verder in twijfel te worden getrokken door de vaststelling dat je vader volgens het ene document pas de basisopleiding tot soldaat zou hebben voltooid in de periode tussen 5/10/1388 en 19/11/1388 (hetgeen overeenstemt met 26/12/2009 tot 8/2/2010), en volgens een ander document alreeds in het bezit zou zijn geweest van een legerkaart waarop zijn rang als soldaat staat aangegeven en die werd uitgegeven op 10/9/2006 (zie documenten 4a & 4b en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Rekening houdend met het gegeven dat een rang pas werd toegekend na het voltooien van de desbetreffende basisopleiding, doet deze discrepantie dus behoorlijk merkwaardig aan, hetgeen je geloofwaardigheid niet ten goede komt. De werkdocumenten die je neerlegt zijn met andere woorden niet in staat om je door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen, namelijk dat je vader gedurende vele jaren als soldaat voor het Afghaanse leger zou hebben gewerkt, enigszins te onderbouwen.

Bovendien worden je verklaringen omtrent de zogenaamde concrete problemen en de directe aanleiding voor je vlucht uit Afghanistan tevens gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en

ongeloofwaardigheden, waardoor de geloofwaardigheid het door jou naar voren geschoven asielrelaas verder onder druk komt te staan.

Zo geef je te kennen dat je vader zou zijn gedood toen hij vanuit Logar onderweg was met de bedoeling om thuis in Amla op verlof te komen (CGVS, p. 31). Het kan moeilijk overtuigen dat jouw vader, een zogenaamd soldaat met jarenlange ervaring, alsnog huiswaarts zou keren – nota bene naar een dorp waar algemeen bekend is dat er dorpelingen bij de taliban waren aangesloten (CGVS, p. 28) – nadat hij reeds op de hoogte zou zijn geweest dat in jouw dorp geweten was dat hij zogenaamd als soldaat voor de overheid diende en er bij jullie thuis al twee dreigbrieven vanwege de taliban zouden zijn gearriveerd. Dat je vader alsnog huiswaarts zou zijn gekeerd, terwijl hij zou hebben geweten dat de taliban hem in het vizier had omwille van zijn zogenaamde werkactiviteiten voor het leger en de groepering reeds zijn woonplaats zou hebben achterhaald, komt bijzonder weinig aannemelijk over. Ook het gegeven dat jullie vervolgens na de dood van je vader een weinig discrete begrafenis organiseerden, die zelfs in de moskee werd aangekondigd, waarbij veel aanwezigen waren en ook veel bezoekers bij jullie thuis over de vloer kwamen (CGVS, p. 29, p. 31), valt moeilijk in overeenstemming te brengen met de door jou aangebrachte problemen met de taliban en het vermeende profiel van je vader.

Voorts kan er weinig geloof worden toegeschreven aan de door jou beschreven gang van zaken wat betreft de taliban die het op jou gemunt zou hebben. Je geeft immers te kennen dat de taliban bij jullie huis zou zijn langsgekomen, specifiek met het oog om jou met hen mee te nemen (CGVS, p. 20, p. 32-33). Dat je, ondanks een ruime nabespreking van je grootvader over de zogenaamde gebeurtenissen, niet kan zeggen hoeveel talibanleden er net zouden zijn langsgekomen, is daarbij enigszins opmerkelijk te noemen. Het kan echter allerm minst overtuigen dat jij je eenvoudigweg zou hebben kunnen verstoppen en je familie de taliban vervolgens zonder meer zou hebben weten af te wimpelen. Indien de taliban er werkelijk op gebrand was om jou mee te nemen en jou werkelijk in hun vizier had gehad, dan zouden zij ongetwijfeld makkelijk in hun opzet geslaagd zijn. Dat de taliban bovendien zou hebben gezegd dat ze zeker opnieuw zouden langskomen en jou de volgende keer echt zouden meenemen, doet erg weinig geloofwaardig aan (CGVS, p. 20). Men kan zich immers de vraag stellen waarom een groepering als de taliban jullie reeds op voorhand zou laten weten dat je onder dwang zou worden meegenomen en je aldus de kans zou bieden om te ontkomen. Dit kadert allerm minst in een logisch geheel.

Dat je tijdens je vrije relaas bovendien aanvankelijk slechts een enkele dreigbrief vermeldt (CGVS, p. 19-20), en vervolgens plotseling aanhaalt dat er twee dreigbrieven zouden gearriveerd zijn (CGVS, p. 29), is eveneens een merkwaardige incoherentie te noemen. Wanneer je hier vervolgens mee wordt geconfronteerd, geef je te kennen dat er niet expliciet werd gevraagd hoeveel dreigbrieven je familie vanwege de taliban zou hebben ontvangen (CGVS, p. 29), hetgeen moeilijk kan overtuigen en de bovengenoemde tegenstrijdigheid moeilijk weet uit te wissen. Bij aanvang van je vrije relaas werd je immers duidelijk gezegd dat je bij het begin diende te beginnen en het hele verhaal diende te vertellen, na afloop van je verhaal werd je daarenboven gevraagd of je alles had verteld wat er zou zijn gebeurd, waarop je bevestigend antwoordde. Dat je niet geheel coherent blijkt te zijn omtrent een dergelijk cruciaal aspect in je asielrelaas, doet verder twifelen aan je gehele geloofwaardigheid.

Daarbij dient te worden aangehaald dat jouw familieleden, je moeder, grootvader en jongere broer, tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds woonden in hetzelfde huis in Amla, dezelfde woning die de taliban reeds zou hebben bezocht toen zij naar jou op zoek zouden zijn geweest, en dat jouw grootvader nog steeds jullie landbouwgronden blijft onderhouden (CGVS, p. 14-16). In Amla heb je tevens nog een oom langs moederszijde en een oom langs vaderszijde wonen. Indien de taliban dus werkelijk je familieleden en dus jou zouden willen treffen, dan dringt de vaststelling zich op dat zij hier in wezen reeds alle kansen toe hebben gehad, zeker nu de taliban de gehele macht in het land heeft overgenomen. Je geeft te kennen dat ook na jouw vertrek de taliban je familie nog meermaals zou hebben lastiggevalen (CGVS, p. 34). Het kan echter bijzonder moeilijk overtuigen dat indien jouw vader werkelijk een militair zou zijn geweest, werkelijk ontdekt zou zijn geweest door de taliban en vervolgens door de groepering zou zijn gedood, indien de taliban vervolgens werkelijk jou in het vizier zou hebben gekregen en volgend op jouw vertrek jouw familie werkelijk nog zou hebben lastiggevalen – weliswaar klaarblijkelijk zonder enige concrete gevolgen, hetgeen ook vragen oproept – dat jouw familie simpelweg onafgebroken in hetzelfde dorp en hetzelfde huis zou blijven wonen.

Er kan nog worden toegevoegd dat wanneer je vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd naar de reden waarom de taliban het specifiek op jou gemunt zou hebben, breng je naar voren dat deze groepering altijd op zoek zou zijn naar nieuwe mensen om te rekruteren (CGVS, p. 33). Je laat in wezen uitschijnen dat de groepering met deze rekruterings tactiek niet enkel jou in het vizier zou hebben gehad, maar dat dit een algemener probleem zou zijn waarmee de regio geconfronteerd zou zijn geweest. In dit verband dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op

lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikt de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit jouw verklaringen blijkt geheel niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Enige rekrutering door de taliban wat jou betreft, weet je met andere woorden geheel niet aannemelijk te maken. Je geloofwaardigheid komt verder op de helling te staan. In het licht van alle bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door jou aangebrachte asielrelaas.

Ook hier kan het CGVS overigens nog opmerken dat je werkelijk niet op de hoogte blijkt te zijn van de documenten die je ter ondersteuning van je asielrelaas hebt neergelegd. Deze vaststelling kwam reeds eerder naar voren met betrekking tot de documenten die ter staving van je vaders werkactiviteiten hebt ingediend, hetgeen je geloofwaardigheid al danig heeft aangetast (zie supra). Andermaal blijkt echter dat ook wat betreft documenten die specifiek betrekking hebben op de door jou opgeworpen concrete problemen waardoor je je land diende verlaten, je in wezen niet weet welke zaken je net aanbrengt. Zo kan je tijdens het persoonlijk onderhoud bijvoorbeeld niet zeggen hoe lang je vader reeds zou zijn overleden alvorens het leger de familie zou hebben ingelicht, terwijl deze informatie wordt weergegeven in de zogenaamde brief vanwege het Ministerie van defensie (zie document 6 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Bovendien gaat het bestaan van deze brief in eerste instantie volledig aan je voorbij wanneer je wordt gevraagd of je familie, afgezien van een enkel vermeend telefoontje, nog op andere manieren op de hoogte zou zijn gesteld van het overlijden van je vader (CGVS, p. 31). Je weet evenmin te vertellen of er op de zogenaamde dreigbrief vanwege de taliban een datum is terug te vinden, nochtans staat deze klaar en duidelijk op het document aangegeven (CGVS, p. 30; zie document 5 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Dergelijke zaken doen, naar analogie met bovenvermelde motivering, behoorlijk verder de wenkbrauwen fronsen. Tevens opmerkelijk is het feit dat jij tijdens het persoonlijk onderhoud stellig beweert dat je grootvader nooit enige verdere hulp of actie zou hebben ondernomen, dat de dorpsoudsten helemaal niets zouden hebben gezegd met betrekking tot de zogenaamde problemen en dat deze mensen niets kunnen doen (CGVS, p. 34). Je legt immers een document voor waaruit zou blijken dat jouw grootvader na je vertrek bij de dorpsoudsten is gaan aankloppen, waarna deze een getuigenis zouden hebben opgesteld (zie document 7 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Wederom wordt duidelijk dat je in wezen totaal niet op de hoogte bent met betrekking tot je eigen documenten. Andermaal doet het verbazen dat je verklaringen dermate weinig in overeenstemming te brengen zijn met deze documenten. Het kan ook bijzonder moeilijk overtuigen dat dergelijke zaken werkelijk nooit ter sprake zouden zijn gekomen tijdens de vele contactmomenten met je familie en dat je grootvader je niet zou hebben verteld over dergelijke verdere ontwikkelingen. Wat betreft de uitleg van je voogd, namelijk dat je de documenten nog niet lang in je bezit had, dat je de documenten slechts vluchtig had doorgenomen en dat het voor jou misschien moeilijk was om met dergelijke documenten geconfronteerd te worden en de toevoeging van jouw raadsman dat je de significantie van documenten als dusdanig waarschijnlijk niet hebt begrepen (CGVS, p. 35, p. 37), dient te worden erkend dat jouw jonge leeftijd inderdaad enige verschuiving mag bieden. Er dient echter te worden benadrukt dat dergelijke zaken essentiële elementen van het asielrelaas betreffen, en dat er redelijkerwijze en ondanks jouw jonge leeftijd, van jou kan worden verwacht dat je hier belangstelling voor toont, of op zijn minst op de hoogte zou zijn van bepaalde belangrijke aspecten die in je asielrelaas naar voren komen. In het geheel aan bovenstaande vaststellingen, draagt dit onvermijdelijk bij tot de ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van de door jou aangebrachte problemen en hieruit voortvloeiende vrees voor vervolging.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald, je moeder, je grootvader en je broer wonen allen nog in je geboortedorp Amla in het district Dara i Nur in de provincie Nangarhar, waar zij zelf tevens een leven hebben uitgebouwd. Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde werkactiviteiten van je vader en de concrete problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader om het leven zou zijn gekomen op de manier waarop je het beschrijft.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat je taskara betreft, dient het CGVS op te werpen dat je identiteit en nationaliteit in deze in wezen niet worden betwist. Het door jou ingediende Afghaanse schoolrapport en de enveloppe waarin de documenten vanuit Afghanistan jou werden toegestuurd, worden niet relevant geacht in het kader van de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming. Wat de resterende documenten betreft, namelijk de werk- en opleidingscertificaten van je vader, de brief vanwege het ministerie van defensie betreffende het overlijden van je vader, de zogenaamde dreigbrief vanwege de taliban en de op jouw grootvaders vraag opgestelde getuigenis vanwege de dorpsouderen, verwijst het CGVS naar bovenstaande argumentatie waaruit mag blijken dat deze documenten op geen enkele manier in staat zijn om de ongeloofwaardigheid van het profiel van je vader en de problemen die zich zouden hebben voorgedaan, enigszins te herstellen. Hetzelfde geldt voor de foto's van de man die je als je vader bestempelt, maar waarmee je geenszins enige familieband aannemelijk weet te maken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat jouw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die je via je voogd aan het CGVS overmaakte op 5 november 2021 evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen. Jouw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te

nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted

killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghani_stan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat jou de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wenst vooreerst in het verzoekschrift te worden gehoord door de Raad om de onduidelijkheden in zijn vorige interviews recht te zetten. Hij betoogt voorts dat de situatie in Afghanistan dermate gewijzigd is. Hij stelt dat hij ten tijde van het gehoor niet in de mogelijkheid was om iets zinvol te vertellen over de gevolgen van de machtsovername, te meer deze ten tijde van het verhoor nog zeer recent was.

Hij vervolgt dat het geen evidentie is om stukken via de post uit Afghanistan te verkrijgen. Vervolgens stelt verzoeker dat de verklaringen van kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, waartoe hij verwijst naar J. Hathaway *"The Law of Refugee Status"* van 1991. Verzoeker gaat vervolgens in op het voordeel van de twijfel en het feit dat hij tijdens de interviews steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker gaat voorts in op de motieven van de bestreden beslissing. Aangaande het beroep van zijn vader stelt hij dat zijn vader nooit iets heeft willen vertellen zodat niemand iets zou kunnen weten over zijn beroep. Hij vervolgt dat hij nog zeer jong was en alleen maar weet dat zijn vader 11 jaar bij het ANA heeft gewerkt. Wat betreft het profiel van zijn vader stelt verzoeker dat hij nog bijkomende documenten zal trachten te bekomen. Het motief in de bestreden beslissing betreffende het loon van zijn vader kan volgens verzoeker niet gevolgd worden aangezien de tussenpersoon die het loon bezorgde, een collega en tevens een betrouwbare vriend was.

Verzoeker stelt in verband met de documenten dat hij niet kan lezen en aldus niet op de hoogte is van de concrete inhoud. Hij voegt hieraan toe dat hij de documenten slechts één week voor zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft ontvangen en aldus niet in de mogelijkheid was om zijn familie te contacteren aangaande de inhoud van deze documenten. Wat betreft de bezoeken van de taliban aan zijn ouderlijk huis, herhaalt verzoeker dat de taliban nog steeds bedreigingen uiten ten aanzien van zijn familie en nog steeds de woning bezoeken. Dat zijn familie zou moeten verhuizen opdat zij zouden kunnen ontkomen aan de problemen, kan naar aanleiding van de uitzichtloze situatie in Afghanistan niet worden gevolgd. Hij wijst voorts op het feit dat zijn vader af en toe verlof had en tijdens dit verlof altijd thuis bleef zodat niemand op de hoogte was van zijn aanwezigheid. Inzake de begrafenis van zijn vader meent verzoeker dat het in Afghanistan een gebruik is dat deze door de moskee wordt aangekondigd en er aldus, ongeacht de status van de overledene, veel mensen aanwezig zijn. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen wat betreft de dreigbrieven en voegt hieraan toe dat alleen zijn vader en grootvader op de hoogte waren van de tweede dreigbrief. Aangaande de rekruteringspogingen door de taliban, stelt verzoeker dat jongeren in zijn dorp nog steeds worden gerekruteerd en verwijst hij naar het *"Algemeen ambtsbericht Afghanistan"* van de Rijksoverheid Nederland van maart 2022.

Voorts verwijst verzoeker naar arresten van de Raad, naar de artikelen § 198 en § 199 van UNHCR *"Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"*. Hij stelt dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd en verwijst naar arresten van de Raad. Hij vervolgt dat de tegenstrijdigheden in zijn relaas pas gevonden zouden kunnen worden na minutieus vergelijken van zijn verklaringen en deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat zijn relaas weinig aannemelijk zou zijn.

Volgens verzoeker heeft hij een risicoprofiel, met name door het beroep van zijn vader die met de vorige Afghaanse overheid wordt geassocieerd. Vervolgens verwijst verzoeker naar een beleidsnota van het CGVS met name CGVS “*Beleidsnota Afghanistan*” van 2 juni 2015. Verzoeker meent dat er geen sociaal netwerk is in zijn land van herkomst en stelt aldus dat er bij kinderen sprake is van een hogere beschermingsnood vanwege de hogere mate van kwetsbaarheid van het kind. Deze specifieke vrees voor vervolging is aldus volgens verzoeker van toepassing.

Verzoeker wijst erop dat zijn profiel als terugkeerder uit het Westen geenszins dan wel onvoldoende werd onderzocht. Wat betreft de verwestering verwijst verzoeker naar de UNHCR Guidelines on International Protection “*Membership of a particular social group*” van 7 mei 2002; Asylos “*Afghanistan COI Repository*” van september 2021; een studie van F. Stahlmann “*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*” van 2019. Verzoeker verwijst tevens naar arresten van de Raad waarin tot de conclusie werd gekomen dat een verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst voorts naar een artikel van L. Schuster en N. Majidi “*What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*” van 2013 waarin wordt besproken dat verwesterde terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als “*besmet*” en L. Schuster en N. Majidi “*Deportation Stigma and Re-migration*” van 2015 waarin “*stigma of failure*” wordt aangehaald.

Verzoeker verwijst voorts naar een artikel van E. Bowerman “*Risks encountered after forced removal: the return experiences of young Afghans*” van 2017, waarin de terugkeer wordt gezien als een mislukking of zelfs wordt geassocieerd met criminaliteit. Verzoeker haalt tevens rapporten aan van EASO, met name EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*” van december 2017 en een EASO-rapport van 2020. Verzoeker herhaalt vervolgens dat hem het voordeel van te twijfel zou moeten worden toegekend.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stipuleert dat de situatie in Afghanistan sinds de machtsvername door de Taliban in augustus 2021 bijzonder precair is en dat niet kan worden voorbijgegaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land. Bijgevolg is het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en maakt dit een schending uit van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker specificeert dat de gehele provincie Nangarhar, van waar hij beweert afkomstig te zijn, als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden en hij verwijst daarvoor naar een rapport van het voormalige EASO van september 2021.

Verzoeker verwijst voorts naar een negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van België aangaande de reizen naar Afghanistan. Verzoeker meent dat er geen vestigingsalternatief is in Afghanistan. Verzoeker besluit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, gelet op de hoger beschreven veiligheidssituatie, zijn langdurig verblijf in het buitenland en het feit dat hij alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst. Dit zijn persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risico verhogende factoren die, samen genomen, maken dat hij een kwetsbaar profiel heeft.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken toe bij het verzoekschrift. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare weblinks toe.

2.2.2. Op 24 april 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;

- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022.

De COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 wordt bij deze aanvullende nota gevoegd.

2.2.3. Op 9 mei 2023 legt verzoeker een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) neer met volgende stukken in bijlage, waarvan stukken 1 tot en met 7 worden ingediend in het kader van zijn verwestering:

- brief met als inhoud het gedrag, motivatie, bereidwilligheid van verzoeker geschreven door de voogd van verzoeker die voogd was in de periode 10/08/2020-30/06/2022 van 2 mei 2023 (stuk 1);
- PV toelatingsklassenraad d.d. 27 september 2021 betreffende de toelating tot Onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers (stuk 2);
- schoolattest 1 d.d. 5 mei 2023 (stuk 3);
- schoolattest 2 d.d. 14 februari 2022 (stuk 4);
- schoolattest 3 d.d. 30 juni 2021 (attest 5);
- schoolattest KTA d.d. 5 mei 2023 (stuk 6);
- toelatingsklassenraad: voortgezet traject in OKAN aangewezen (stuk 7);
- vragenlijst over de achtergrond van het Ministerie van Onderwijs en Vorming d.d. 17 augustus 2020 (stuk 8).

De inventaris van de aanvullende nota vermeldt ook nog stukken 9 en 10 die foto's zouden betreffen van verzoekers overleden broer, maar deze stukken worden niet bijgevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgeworpen asielrelaas en de vrees die hij hieruit puurt:

(i) er dienen twijfels te worden geplaatst bij het zogenaamde profiel en werkactiviteiten van verzoekers vader als soldaat voor het vroegere Afghaanse Nationale Leger (hierna: ANA) nu:

(ii) verzoeker weet niet of zijn jongere broer op de hoogte zou zijn van de werkactiviteiten van hun vader; de regeling aangaande het overmaken van zijn vaders salaris oogt opmerkelijk nu hij dit via tussenpersonen zou hebben laten overbrengen naar zijn gezin en zij aldus op de hoogte waren van de betrokkenheid bij het ANA;

(iii) verzoekers geloofwaardigheid aangaande de werkactiviteiten van zijn vader komt verder in het gedrang door de volgende vaststellingen:

(a) verzoeker is in wezen amper op de hoogte wat betreft de inhoud van de documenten die door hem werden voorgelegd om de werkactiviteiten van zijn vader aan te tonen;

(b) aan voorgelegde documenten kan slechts beginwaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Afghaanse documenten in de periode waarin verzoeker de documenten ontvangen heeft door de graad van corruptie in het land, eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. De authenticiteit van de neerlegde documenten (aangaande de werkactiviteiten van verzoekers vader) dient verder in twijfel te worden getrokken door de vermelde foute informatie aangaande de periode van zijn basisopleiding en rang;

(iv) verzoekers verklaringen omtrent de concrete problemen en de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Afghanistan worden gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en ongeloofwaardigheden nu:

- (a) verzoeker verklaarde dat zijn vader zou zijn gedood toen hij vanuit Logar onderweg was met de bedoeling om thuis in Amla op verlof te komen, wat moeilijk kan overtuigen aangezien in het dorp mensen wonen die bij de taliban zijn aangesloten en zij op de hoogte waren van zijn werkactiviteiten voor de overheid, en zij reeds dreigbrieven hadden ontvangen. Ook het gegeven dat de begrafenis van verzoekers vader niet in discretie werd georganiseerd, valt moeilijk in overeenstemming te brengen met de aangebrachte problemen met de taliban;
- (b) er weinig geloof kan worden toegeschreven aan de beschrijving van de gang van zaken door verzoeker aangaande de taliban die het op hem gemunt zouden hebben;
- (c) verzoeker verschillende verklaringen heeft afgelegd aangaande het aantal dreigbrieven die hij van de taliban zou hebben ontvangen;
- (d) verzoekers familieleden tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds woonden in hetzelfde dorp;
- (e) verzoekers verklaring dat de taliban het op hem gemunt hebben om hem te rekruteren kan niet gevolgd worden nu uit algemene informatie is gebleken dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden;
- (f) wat betreft de documenten die specifiek betrekking hebben op de opgeworpen concrete problemen waardoor verzoeker het land moest verlaten, moet worden opgemerkt dat verzoeker niet op de hoogte blijkt van de inhoud van deze documenten;
- (v) verzoeker kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk;
- (vi) verzoekers neergelegde bewijsstukken (taskara, Afghaanse schoolrapport en enveloppe uit Afghanistan, werk- en opleidingscertificaten van zijn vader, de brief vanwege het Ministerie van Defensie, de zogenaamde dreigbrief van de taliban, foto's van de man die verzoeker als zijn vader bestempelt) zijn niet bij machte een ander zicht te werpen op bovenstaande appreciatie; verzoekers opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die hij via zijn voogd aan het CGVS overmaakte zijn evenmin in staat om de beoordeling van zijn verzoek om te buigen;
- (vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;
- (viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Voorafgaande opmerking

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud niet in de mogelijkheid was om iets zinvol te vertellen over de machtsovername door de taliban omdat de machtsovername ten tijde van het verhoor nog zeer recent was.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

Verzoeker, die op 14 oktober 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd aldus gehoord na de machtsovername van de taliban en kreeg de mogelijkheid om eventuele wijzigingen in zijn persoonlijke situatie na de machtsovername van de taliban, uiteen te zetten. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij alle redenen voor zijn vertrek en waarom hij niet naar Afghanistan kan terugkeren, heeft vermeld en of er nog zaken zijn die hij wenste toe te voegen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS), p. 36). Zodoende werd verzoeker ruim de kans geboden om de vermeende vrees wegens de taliban na de machtsovername concreet toe te lichten. Daarenboven bezat verzoeker de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift is bij huidige arrest overigens terdege rekening gehouden.

2.3.5. Bijzondere procedurele noden

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel, met name omwille van zijn leeftijd.

Te dezen dient opgemerkt dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, maar dat verzoeker er in deze aan voorbijgaat dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van verweerder.

De Raad merkt op dat verzoeker op 30 juni 2022 de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Op het ogenblik waarop hij werd gehoord (14 oktober 2021) bij het CGVS was verzoeker nog minderjarig.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

De persoonlijke onderhouden van verzoeker *d.d.* 14 oktober 2021 werden afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de gehoorverslagen oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens de persoonlijke onderhouden voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de persoonlijke onderhouden noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 17 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat was doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals verwijst naar zijn kwetsbaar profiel, stelt de Raad vast dat verzoeker het nalaat om enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jonge leeftijd.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens problemen met de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA). De taliban zouden de grootvader van verzoeker een dreigbrief hebben gestuurd met de eis dat verzoekers vader zou stoppen met zijn tewerkstelling bij het ANA en indien hij dat niet zou doen, zouden ze hem vermoorden. Nadat verzoekers vader werd vermoord door de taliban, eisten de taliban dat verzoeker hen zou vervoegen. Verzoekers moeder en grootvader hebben naar aanleiding daarvan verzoeker het land uit gestuurd.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.2.1. Vooreerst merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande het profiel van zijn vader als zijnde soldaat voor het ANA en zijn verklaringen aangaande de werkactiviteiten van zijn vader.

De commissaris-generaal considereert immers inzake het profiel van zijn vader op goede gronden het volgende:

"Om te beginnen dienen enige twijfels te worden geplaatst bij het zogenaamde profiel van je vader als zijnde soldaat voor het vroegere Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 14, p. 20, p. 22). Ondanks dat je beweert dat jouw vader reeds van toen jij nog een baby was bij het ANA zou zijn aangesloten, weet je in wezen erg weinig informatie omtrent zijn werkactiviteiten weer te geven. Zo weet je vooreerst niet welke rang jouw vader in de laatste periode voor zijn vermeende dood zou hebben bekleed en of hij doorheen zijn loopbaan ooit gepromoveerd zou zijn geweest (CGVS, p. 25). Omtrent het concrete takenpakket van je vader kan je geen specifieke toelichting geven, enkel zeg je zeer algemeen en oppervlakkig dat hij soms zou hebben deelgenomen aan gevechten, en je kan ook niets vertellen over het korps, de brigade en het bataljon waarvoor je vader gediend zou hebben (CGVS, p. 26). Je weet daarbij niet of je grootvader deze zaken ooit heeft geweten. Je kan evenmin vertellen of je vader ooit enige opleiding of training heeft moeten doorlopen en kan niet zeggen of hij doorheen al die tijd ooit op andere plekken dan in Charkh in Logar zou hebben gewerkt. Ook ben je niet op de hoogte hoe je vader zich bij het leger heeft moeten aanmelden en hoe de inschrijvingsprocedure in haar werk gaat (CGVS, p. 24). Daarbij weet je niet wie er in de omgeving net op de hoogte zou zijn geweest van je vaders precieze werkactiviteiten en weet je niet of er thuis ooit werd gesproken over de gevaren die een dergelijke job onvermijdelijk met zich zouden meebrengen (CGVS, p. 24, p. 25). Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je vader, zeker omdat het werk van je vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot je vertrek uit Afghanistan, je ook na je aankomst in België meermaals met je familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen (CGVS, p. 15). Je zou je grootvader en je moeder echter nooit om verdere informatie hebben gevraagd en zij zouden je tot op het moment van het persoonlijk onderhoud zelf evenmin verdere toelichting hebben gegeven (CGVS, p. 22, p. 26). Ook toen je je nog in Afghanistan bevond, zou je nooit vragen hebben gesteld aan je vader toen deze op verlof kwam (CGVS, p. 22, p. 27-28). Het oogt bijzonder eigenaardig dat je ook na je aankomst in België en het opstarten van de asielpcedure nooit verdere vragen zou hebben gesteld omtrent het zogenaamde profiel van je vader, gezien de specifieke Afghaanse context des te meer. Dat je hier niet zou hebben bij stilgestaan en nog erg jong was (CGVS, p. 22-23), kan weinig soelaas brengen. Je vader zou immers omwille van zijn job om het leven zijn gebracht en jij zou omwille van de hieruit voortvloeiende zogenaamde problemen door je familie weggestuurd zijn uit Afghanistan, naar Europa zijn gereisd en in België asiel hebben aangevraagd (CGVS, p. 20). Dat je dan alsnog gedurende al die tijd dat je hier in contact stond met je familieleden, nooit enige verdere belangstelling zou hebben getoond in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, doet behoorlijk eigenaardig aan. Dat je dermate weinig concrete informatie omtrent je vaders werkactiviteiten weet te geven en in wezen nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om over deze essentiële elementen meer informatie te bekomen, laat het door jou naar voren geschoven profiel van je vader een eerste maal aan geloofwaardigheid inboeten."

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij weinig kon vertellen over het beroep van zijn vader en in het kader daarvan alleen weet te vertellen dat zijn vader 11 jaar bij het leger werkte. Hij betoogt voorts dat zijn vader hierover weinig of niets vertelde uit schrik dat zijn kinderen dit zouden doorvertellen aan anderen. Hij voegt hieraan toe dat hij ten tijde van de tewerkstelling van zijn vader zeer jong was.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker met dit betoog blijft volharden in zijn relaas, dat hij evenwel omwille van het geheel van pertinente redenen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, niet aannemelijk wist te maken. Vervolgens wordt opgemerkt dat de Raad verzoeker niet kan bijtreden waar deze oppert dat hij ten tijde van de tewerkstelling van zijn vader zeer jong was en er daarom niet veel over wist. Dat verzoeker zeer jong was, heeft niet tot gevolg dat er van verzoeker geen minimale kennis inzake zijn vaders werkzaamheden kan worden verwacht. Zelfs al zag verzoeker zijn vader niet veel mag er toch enige nieuwsgierigheid van zijn kant worden verwacht. Uit diens gebrekkige verklaringen blijkt echter het tegendeel. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeker ook steeds de mogelijk had om zich te informeren bij familieleden, tijdens en na zijn vertrek uit Afghanistan. Bovendien ziet de Raad verder niet in hoe men het risico wilde beperken door verzoeker weinig details te verschaffen, nu verzoeker toch op de hoogte was van de werkzaamheden van zijn vader. Dat verzoeker meer of minder details zou kennen over de inhoud van zijn werkzaamheden is niet relevant, daar de werkzaamheden van zijn vader op zich al voldoende waren om door de taliban te worden gevisieerd en verzoeker blijkbaar wist dat hij hierover niets mocht vertellen (CGVS, p. 24).

Verder worden er in de bestreden beslissing merkwaardige elementen vastgesteld aangaande de werkactiviteiten van verzoekers vader voor het leger, met name:

“Tevens merkwaardig is het gegeven dat je niet weet of je jongere broer op de hoogte zou zijn van je vaders zogenaamde werkactiviteiten voor het leger (CGVS, p. 26). Nochtans kreeg jij in Afghanistan de opdracht om deze informatie voor de veiligheid niet te delen met andere mensen en een alternatief verhaal voor te schotelen wanneer men jou naar het werk van je vader zou hebben gevraagd (CGVS, p. 24). Vanuit die optiek kan het moeilijk overtuigen dat je niet zou weten of je broer ooit enigszins op de hoogte zou zijn geweest. In dit licht oogt ook de regeling omtrent het overmaken van je vaders salaris opmerkelijk, je vader zou immers via tussenpersonen geld hebben laten overbrengen naar jouw gezin in Amla en deze tussenpersonen zouden volledig op de hoogte zijn geweest van je vaders betrokkenheid bij het Afghaanse leger (CGVS, p. 27). Indien je vader werkelijk soldaat zou zijn geweest bij het leger, een job die enige externe voorzichtigheid met zich mee dient te brengen, dan doet een dergelijk onbezonnen regeling, waarbij dus verscheidene personen de ware toedracht van je vaders carrière zouden hebben geweten en er dus een vergroot risico werd gevormd voor je vaders veiligheid, behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Verder merkwaardig is het feit dat je niet op de hoogte blijkt van de manier waarop je familie in Afghanistan sinds de dood van je vader aan inkomsten raakt en dat je hier nooit naar zou hebben geïnformeerd. Nochtans zou het geld dat je vader bij het leger zou hebben verdiend, de hoofdbron van inkomsten voor de familie hebben gevormd (CGVS, p. 14, p. 15-16, p. 27). Dat deze aanzienlijke inkomstenbron voor jouw familie aldus zou zijn weggevallen, en dat je vervolgens nooit meer gevraagd zou hebben hoe je familie sindsdien geld in het laatje ziet komen, is op zijn minst opvallend te noemen. Ook de reactie, of het gebrek daaraan, van je moeder toen zij van jouw grootvader te horen zou hebben gekregen dat haar echtgenoot zou deelnemen aan gevechten en operaties (CGVS, p. 26), kan moeilijk overtuigen. De Afghaanse context en het voorbij langslepende conflict met vele slachtoffers indachtig, oogt het bijzonder eigenaardig dat je moeder bij het aanhoren van dergelijk nieuws geen enkele reactie zou hebben getoond. Bovengenoemde merkwaardigheden laten eveneens twijfels rijzen over het door jou voorgewende werk van je vader.”

Verzoeker stelt dat hij enkel maar kan herhalen dat het loon van zijn vader via een tussenpersoon werd bezorgd, met name een collega en tevens een betrouwbare vriend.

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat het *“mensen waren die wisten dat zijn vader voor het leger werkte en die hier en daar op bezoek kwamen”* (CGVS, p. 27) en dat hij dus niet verklaard heeft dat het via een betrouwbare collega was. Verzoekers *post-factum* verklaring in dit verband kan dus niet gevolgd worden.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de inhoud van de documenten in het kader van de werkactiviteiten van zijn vader. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd als volgt:

“Daarenboven komt je geloofwaardigheid verder in het gedrang door de vaststelling dat je in wezen amper op de hoogte blijkt te zijn wat betreft de inhoud van de door jou voorgelegde documenten, waarmee je de werkactiviteiten van je vader wenst te staven. Wanneer je tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd om meer te vertellen over de zogenaamde werkdocumenten van je vader, kan je slechts aangeven dat je hierover geen informatie hebt (CGVS, p. 18). Je kan evenmin concreet zeggen over welk type documenten het in deze net gaat, hetgeen toch enige verbazing mag opwekken. Dit wringt des te meer gezien in deze documenten meer details worden gegeven omtrent de vermeende werkactiviteiten van je vader, meer bepaald omtrent elementen die je zelf niet kan weergeven. Zoals hierboven reeds aangehaald, weet je niet of je vader ooit een opleiding of een training zou hebben moeten volgen om soldaat te kunnen worden en weet je ook niet in welk korps, brigade en bataljon hij net zijn dienst zou hebben gedaan (zie supra). Dit wekt nog meer verbazing op gezien je zelf wel een zogenaamd opleidingscertificaat weet voor te leggen, alsook wordt er in een bepaald document melding gemaakt van je vaders vermeende korps, brigade en bataljon (zie documenten 4 & 6 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Dat je dus, hoewel dit duidelijk wordt toegelicht in je eigen documenten, alsnog niet in staat blijkt te zijn om dergelijke informatie op een coherente manier weer te geven, doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van je eigen verklaringen maar tevens ook aan de geloofwaardigheid en authenticiteit van desbetreffende documenten an sich. Het feit dat je in wezen geen enkele kennis hebt met betrekking tot deze werkdocumenten – alsook met betrekking tot andere neergelegde documenten (zie tevens infra) –, en ze in wezen zelf nooit hebt gelezen, komt als aanzienlijk merkwaardig naar voren. Voorts heb je ook geen verdere vragen gesteld aan je familieleden of anderen omtrent de documenten die je hebt ontvangen (CGVS, p. 28). Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat wanneer je van je familie een vanuit Afghanistan opgestuurde enveloppe vol documenten

van je vader toegestuurd krijgt, je op z'n minst enige belangstelling toont in de inhoud ervan en minstens bij je familie meer informatie vraagt hieromtrent. Bovengenoemde vaststellingen doen verdere twijfels rijzen omtrent je algehele geloofwaardigheid.

Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten in de periode waarin jij deze documenten ontvangen hebt gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. De authenticiteit van de door jou neergelegde documenten dient verder in twijfel te worden getrokken door de vaststelling dat je vader volgens het ene document pas de basisopleiding tot soldaat zou hebben voltooid in de periode tussen 5/10/1388 en 19/11/1388 (hetgeen overeenstemt met 26/12/2009 tot 8/2/2010), en volgens een ander document alreeds in het bezit zou zijn geweest van een legerkaart waarop zijn rang als soldaat staat aangegeven en die werd uitgegeven op 10/9/2006 (zie documenten 4a & 4b en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Rekening houdend met het gegeven dat een rang pas werd toegekend na het voltooien van de desbetreffende basisopleiding, doet deze discrepantie dus behoorlijk merkwaardig aan, hetgeen je geloofwaardigheid niet ten goede komt. De werkdocumenten die je neerlegt zijn met andere woorden niet in staat om je door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen, namelijk dat je vader gedurende vele jaren als soldaat voor het Afghaanse leger zou hebben gewerkt, enigszins te onderbouwen."

In dit verband betoogt verzoeker dat hij alsnog zal pogen bijkomende documenten te verzamelen ten einde het profiel van zijn vader te bewijzen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Verzoekers betoog dat hij de inhoud van de documenten niet kende omdat hij niet kan lezen doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er verder op dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij ter staving van zijn verklaarde vrees aanbrengt, minstens dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich hierover uitgebreid en nauwkeurig te informeren. Dat verzoeker niet meer in de mogelijkheid was om zijn familie te contacteren ten einde meer informatie te verkrijgen aangaande de opgestuurde documenten, kan niet overtuigen nu verzoeker verklaarde dat hij zijn familie regelmatig contacteert via een nummer dat hij kan bellen (CGVS, p. 15). Ongeacht het slechts sporadisch dan wel regelmatig contact met zijn familieleden, kon worden verwacht dat verzoeker de inhoud van de neergelegde documenten kent, minstens wist en kon aangeven om welke documenten het gaat. De uitleg van de advocaat en de voogd tijdens het persoonlijk onderhoud dat het allemaal emotioneel zeer moeilijk was voor verzoeker gezien zijn jonge leeftijd, brengt niet mee dat zelfs een op dat ogenblik minderjarige verzoeker om internationale bescherming, zich toch minstens zou informeren wat de inhoud is van de documenten die hij voorlegt.

2.3.6.2.2. De commissaris-generaal merkt voorts terecht op dat verzoekers verklaringen aangaande de concrete problemen en de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Afghanistan gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden en ongeloofwaardigheden, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder onder druk komt te staan.

In dit verband considereert de commissaris-generaal vooreerst terecht en pertinent het volgende:

"Zo geef je te kennen dat je vader zou zijn gedood toen hij vanuit Logar onderweg was met de bedoeling om thuis in Amla op verlof te komen (CGVS, p. 31). Het kan moeilijk overtuigen dat jouw vader, een zogenaamd soldaat met jarenlange ervaring, alsnog huiswaarts zou keren – nota bene naar een dorp waar algemeen bekend is dat er dorpelingen bij de taliban waren aangesloten (CGVS, p. 28) – nadat hij reeds op de hoogte zou zijn geweest dat in jouw dorp geweten was dat hij zogenaamd als soldaat voor de overheid diende en er bij jullie thuis al twee dreigbrieven vanwege de taliban zouden zijn gearriveerd. Dat je vader alsnog huiswaarts zou zijn gekeerd, terwijl hij zou hebben geweten dat de taliban hem in het vizier had omwille van zijn zogenaamde werkactiviteiten voor het leger en de groepering reeds zijn woonplaats zou hebben achterhaald, komt bijzonder weinig aannemelijk over. Ook het gegeven dat jullie vervolgens na de dood van je vader een weinig discrete begrafenis organiseerden, die zelfs in de moskee werd aangekondigd, waarbij veel aanwezigen waren en ook veel bezoekers bij jullie thuis over de vloer kwamen (CGVS, p. 29, p. 31), valt moeilijk in overeenstemming te brengen met de door jou aangebrachte problemen met de taliban en het vermeende profiel van je vader."

Aangaande het verlof van zijn vader stelt verzoeker dat hij maar één maand verlof had en hoogstens één week tot tien dagen in het geheim naar het ouderlijk huis kwam waar hij altijd binnen bleef. De Raad stelt in dit verband vast dat gezien de bedreigingen en het spanningen tussen de dorpelingen en de aanhangers van de taliban in het dorp, het bezoek van verzoekers vader een risicovolle handeling betreft en niet overeenstemt met de beweerde vrees voor vervolging vanwege de taliban. Verzoeker verklaarde ook dat zijn vader tijdens zijn verlof heel vaak gewoon thuis was en soms naar buiten ging (CGVS, p. 27), wat dus niet helemaal strookt met zijn verklaring *post factum* dat zijn vader steeds binnen bleef.

Volgens verzoeker is het feit dat er heel wat mensen de begrafenis van zijn vader bijwoonden, niet verwonderlijk. Daarnaast meent verzoeker dat een begrafenis door de moskee altijd wordt aangekondigd en aldus door veel mensen wordt bijgewoond. Het feit dat de overledene een militair was, is immers niet langer irrelevant. De Raad benadrukt in dit verband dat een ruime opkomst voor een begrafenis met veel bezoekers bij de familie thuis, vooral problemen zou hebben kunnen veroorzaken voor familieleden van de overledene, waaronder verzoeker zelf. De taliban hadden immers al dreigbrieven opgestuurd en kenden de woonplaats van verzoeker. Het mag aldus verbazen dat verzoeker zich niet uit het zicht van de taliban trachtte te houden.

Verder doen verzoekers verklaringen aangaande de dreigbrieven opnieuw twijfelen aan zijn algehele geloofwaardigheid. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd als volgt:

“Dat je tijdens je vrije relaas bovendien aanvankelijk slechts een enkele dreigbrief vermeldt (CGVS, p. 19-20), en vervolgens plotseling aanhaalt dat er twee dreigbrieven zouden gearriveerd zijn (CGVS, p. 29), is eveneens een merkwaardige incoherentie te noemen. Wanneer je hier vervolgens mee wordt geconfronteerd, geef je te kennen dat er niet expliciet werd gevraagd hoeveel dreigbrieven je familie vanwege de taliban zou hebben ontvangen (CGVS, p. 29), hetgeen moeilijk kan overtuigen en de bovengenoemde tegenstrijdigheid moeilijk weet uit te wissen. Bij aanvang van je vrije relaas werd je immers duidelijk gezegd dat je bij het begin diende te beginnen en het hele verhaal diende te vertellen, na afloop van je verhaal werd je daarenboven gevraagd of je alles had verteld wat er zou zijn gebeurd, waarop je bevestigend antwoordde. Dat je niet geheel coherent blijkt te zijn omtrent een dergelijk cruciaal aspect in je asielrelaas, doet verder twijfelen aan je gehele geloofwaardigheid.”

Aangaande de dreigbrieven, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat de eerste dreigbrief verloren is geraakt en wat betreft de tweede dreigbrief, alleen zijn vader en de grootvader op de hoogte waren van de inhoud ervan. De Raad stelt vast dat zijn betoog een loutere *post factum* verklaring is die na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen en die bovendien niet strookt met verzoekers afgelegde verklaringen, waarin hij aanduidde dat het de tweede dreigbrief is die verloren is gegaan (CGVS, p. 29).

De commissaris-generaal merkt voorts terecht het volgende op:

“Daarbij dient te worden aangehaald dat jouw familieleden, je moeder, grootvader en jongere broer, tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds woonden in hetzelfde huis in Amla, dezelfde woning die de taliban reeds zou hebben bezocht toen zij naar jou op zoek zouden zijn geweest, en dat jouw grootvader nog steeds jullie landbouwgronden blijft onderhouden (CGVS, p. 14-16). In Amla heb je tevens nog een oom langs moederszijde en een oom langs vaderszijde wonen. Indien de taliban dus werkelijk je familieleden en dus jou zouden willen treffen, dan dringt de vaststelling zich op dat zij hier in wezen reeds alle kansen toe hebben gehad, zeker nu de taliban de gehele macht in het land heeft overgenomen. Je geeft te kennen dat ook na jouw vertrek de taliban je familie nog meermaals zou hebben lastiggevallen (CGVS, p. 34). Het kan echter bijzonder moeilijk overtuigen dat indien jouw vader werkelijk een militair zou zijn geweest, werkelijk ontdekt zou zijn geweest door de taliban en vervolgens door de groepering zou zijn gedood, indien de taliban vervolgens werkelijk jou in het vizier zou hebben gekregen en volgend op jouw vertrek jouw familie werkelijk nog zou hebben lastiggevallen – weliswaar klaarblijkelijk zonder enige concrete gevolgen, hetgeen ook vragen oproept – dat jouw familie simpelweg onafgebroken in hetzelfde dorp en hetzelfde huis zou blijven wonen.”

Verzoeker herhaalt in dit verband dat de taliban tot op heden nog steeds naar de woning komen en bedreigingen uiten aan zijn familie. Volgens verzoeker is een woning vaak het enige waardevolle bezit van mensen en kunnen zij omwille van de moeilijkheden in Afghanistan niet verhuizen. De Raad stelt vast dat verzoekers betoog evenwel een loutere bewering betreft die aldus de vaststellingen van de bestreden beslissing niet in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoeker betoogt in de aanvullende nota d.d. 9 mei 2023 dat zijn familie nog altijd wordt bedreigd door de taliban en zijn broer door hen werd vermoord. Verzoeker kan deze bewering evenwel niet staven met concrete elementen. De foto's van het dode lichaam van zijn broer, vermeld in de inventaris van de aanvullende nota als stukken 9 en 10, werden immers niet toegevoegd. Ter zitting van 10 mei 2023 toont verzoeker op zijn telefoon foto's van een dode jongeman. De foto van een overleden persoon toont echter niet aan dat er een familieband is tussen verzoeker en deze persoon en vormt geen bewijs van de omstandigheden van het overlijden. Deze elementen doe dus geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Voorts merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande het feit waarom de taliban het op hem gemunt zouden hebben. De commissaris-generaal considereert immers op goede gronden het volgende:

“Er kan nog worden toegevoegd dat wanneer je vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd naar de reden waarom de taliban het specifiek op jou gemunt zou hebben, breng je naar voren dat deze groepering altijd op zoek zou zijn naar nieuwe mensen om te rekruteren (CGVS, p. 33). Je laat in wezen uitschijnen dat de groepering met deze rekruteringsstactiek niet enkel jou in het vizier zou hebben gehad, maar dat dit een algemener probleem zou zijn waarmee de regio geconfronteerd zou zijn geweest. In dit verband dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikt de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit jouw verklaringen blijkt geheel niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Enige rekrutering door de taliban wat jou betreft, weet je met andere woorden geheel niet aannemelijk te maken. Je geloofwaardigheid komt verder op de helling te staan. In het licht van alle bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door jou aangebrachte asielaanvraag.”

Verzoeker stelt in dit verband dat jongeren nog steeds gerekruteerd worden in zijn dorp en verwijst naar het “Algemeen ambtsbericht Afghanistan” van de Nederlandse Rijksoverheid van maart 2022. Hiermee komt verzoeker evenwel niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Het gegeven dat uit algemene informatie blijkt dat jongeren gerekruteerd worden, doet op zich geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas omwille van verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. Deze vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind.

2.3.6.2.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat het geen evidentie is om contacten te leggen, laat staan bewijzen te verzamelen, stelt de Raad vast dat verzoeker regelmatig contact heeft met zijn familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 15) en ondanks het feit dat er moeilijkheden zouden zijn, er toch in is geslaagd om meerdere documenten te ontvangen (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 8). Verzoekers betoog in dit verband kan aldus niet overtuigen.

2.3.6.2.4. Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, benadrukt de Raad dat een negatief reisadvies gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

2.3.6.2.5. Waar verzoeker erop wijst dat een vestigingsalternatief *quasi* onmogelijk is omdat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief. Bovendien is een onderzoek naar een intern

vestigingsalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst irrelevant nu aan verzoekers problemen met de taliban geen geloof wordt gehecht.

2.3.6.2.6. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het stellen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn en dat deze de kern van het asielrelaas niet raken, zonder evenwel de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. De tegenstrijdigheden hebben betrekking op de verklaringen omtrent zijn kennis aangaande de werkzaamheden van zijn vader en de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid, en zijn dan ook terdege van belang voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de artikelen 198 en 199 van het “*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” van UNHCR, gaat hij er aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Bovendien hoeft het geen betoog dat verzoeker, door louter te stellen dat hij steeds de waarheid heeft verteld en dat hij alles heeft verteld wat hij wist, de vaststellingen van de bestreden beslissing niet vermag te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker voorts met aandrang vraagt om rekening te houden met zijn – overigens verder niet nader gespecificeerd – profiel, merkt de Raad op dat verzoeker in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn relaas, wat hij evenwel omwille van het geheel van pertinente redenen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, niet aannemelijk wist te maken. Waar hij meent dat hij een risicoprofiel heeft omdat zijn vader voor het leger werkte, wordt opgemerkt dat uit het hierboven gestelde is gebleken dat verzoeker deze werkzaamheden van zijn vader niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker tot slot tijdens de zitting d.d. 10 mei 2023 heeft aangevoerd dat hij vreest om terug te keren naar Afghanistan omdat de taliban zijn moeder hebben duidelijk gemaakt nog altijd op zoek te zijn naar verzoeker, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van een blote bewering zonder deze op basis van concrete elementen te staven.

2.3.6.2.7. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn uiteengezette vluchtmotieven en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.6.3. De volgende motieven laat verzoeker ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: inzake het feit dat verzoekers verklaringen omtrent de documenten die specifiek betrekking hebben op de opgeworpen concrete problemen waardoor verzoeker het land moest verlaten, moet worden opgemerkt dat verzoeker niet weet welke zaken hij aanbrengt nu: (verzoeker geen eenduidige verklaringen kan geven aangaande de informatie over de dood van zijn vader; verzoeker evenmin weet of er een datum terug te vinden is op de zogenaamde dreigbrief van de taliban; verzoeker verklaarde dat de dorpsoudsten niets zouden hebben gezegd met betrekking tot de problemen met de taliban maar wel een document neerlegt met een getuigenis van de dorpsoudsten aangaande de problemen. Verzoekers opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die hij via zijn voogd aan het CGVS overmaakte zijn evenmin in staat om de beoordeling van zijn verzoek om te buigen.

2.3.6.4. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn (toegeschreven) verwestering. Middels een aanvullende nota d.d. 9 mei 2023 geeft verzoeker aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2020 en sinds juni 2020 in België verblijft. Hij stelt voorts dat hij een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van jongeren, in Europa heeft doorgebracht. Hij verwijst onder andere naar zijn sociale contacten, zijn scholing, zijn verblijf in het opvangcentrum, zijn tewerkstelling en aldus onbewust de westerse gedragingen eigen heeft gemaakt. Volgens verzoeker kan hij dit gelet op zijn jonge leeftijd niet verbergen indien hij zou moeten terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker voegt hieraan toe dat deze elementen een risico kunnen vormen die onder de aandacht zullen komen van de taliban, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Aangaande zijn tewerkstelling geeft verzoeker aan dat hij in de horeca wordt tewerkgesteld waar hij aan de bar werkt. Hij meent dat hij al enige tijd in België woont, een gans traject heeft doorlopen binnen de jeugdzorg en hij zich in een kwetsbare positie bevindt. In het kader van zijn verwestering heeft verzoeker brief met als inhoud het gedrag, motivatie, bereidwilligheid van verzoeker geschreven door de voogd van verzoeker die voogd was in de periode 10/08/2020-30/06/2022 d.d. 2 mei 2023 (stuk 1); een PV toelating klassenraad d.d. 27 september 2021 betreffende de toelating

tot Onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers (stuk 2); schoolattesten *d.d.* 5 mei 2023, 14 februari 2022, 30 juni 2021, 5 mei 2023 (stuk 3-6); een toelating van de klassenraad: voortgezet traject in OKAN aangewezen (stuk 7) en een vragenlijst *d.d.* 17 augustus 2020 van het Ministerie van Onderwijs en Vorming (stuk 8) ingediend.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of

gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker heeft op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten en is op dezelfde leeftijd België binnengekomen, intussen is hij achttien jaar oud. Hij verblijft sinds juni 2020, dus intussen drie jaar, in België. Zijn bijna driejarig verblijf in België en het feit dat hij goed ingeburgerd is en naar school gaat, volstaan evenwel niet om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

De Raad herhaalt in deze dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat hij na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa gedurende drie jaar hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven. Er kan aldus niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn beweerde regio van herkomst, verzoeker heeft immers nog familie in Afghanistan, met name zijn moeder (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 15), mogelijk een broer (*ibid.*, vraag 17), een grootvader (CGVS, p. 8) en minstens een oom aan moederszijde en een oom aan vaderszijde (administratief dossier, CGVS, p. 16).

Verzoeker toont zijn wil tot integratie en motivatie aan (stukken 1 tot en met 8, waarin onder andere een toelating van de klassenraad wordt gegeven voor anderstalige nieuwkomers en het voortgezet onderwijs in een OKAN wordt aangewezen, een positieve getuigenverklaring van zijn voogd), maar hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Een louter verblijf in het Westen volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat verzoeker de hiermee samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afgaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te

verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Evenmin is er *in casu* sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden. De aangebrachte elementen geven enkel aan dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming en dat hij zich inspant en zijn best doet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aangeeft dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er een tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Verzoekers bijgevoegde informatie in het verzoekschrift doet hier evenmin afbreuk aan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoeken van F. Stahlmann. In het onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden gewezen dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laten verzoeker evenals zijn advocaat na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Wat betreft de studie van 2021 kan worden vastgesteld dat het ook hier gaat om de ervaringen van 113 Afghanen die van Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd. Daaruit blijkt dat er inderdaad mogelijke risico's zijn voor deze personen die zijn teruggekeerd, maar daarbij moet worden vastgesteld dat de risico's niet enkel uitgaan van de taliban, maar ook van de familieleden. Ook hier laat verzoeker na om *in concreto* te duiden op welke manier hij hierdoor vervolging dient te vrezen bij terugkeer. Bovendien blijkt uit deze studies niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.6.5. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. De commissaris-generaal considereert in dit verband op goede gronden als volgt:

“De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat je taskara betreft, dient het CGVS op te werpen dat je identiteit en nationaliteit in deze in wezen niet worden betwist. Het door jou ingediende Afghaanse schoolrapport en de enveloppe waarin de documenten vanuit Afghanistan jou werden toegestuurd, worden niet relevant geacht in het kader van de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming. Wat de resterende documenten betreft, namelijk de werk- en opleidingscertificaten van je vader, de brief vanwege het ministerie van defensie betreffende het overlijden van je vader, de zogenaamde dreigbrief vanwege de taliban en de op jouw grootvaders vraag opgestelde getuigenis vanwege de dorpsouderen, verwijst het CGVS naar bovenstaande argumentatie waaruit mag blijken dat deze documenten op geen enkele manier in staat zijn om de ongeloofwaardigheid van het profiel van je vader en de problemen die zich zouden hebben voorgedaan, enigszins te herstellen. Hetzelfde geldt voor de foto's van de man die je als je vader bestempelt, maar waarmee je geenszins enige familieband aannemelijk weet te maken.”

Verzoeker voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot deze documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.6.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker verwijst naar de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, dient te worden gewezen op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Met de kritiek van verzoeker op de gebruikte bronnen werd wel degelijk rekening gehouden, echter doet dit geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker meent dat er een tekort is aan bescherming en een reëel binnenlands vestigingsalternatief en hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen werd gesteld in punt 2.3.6.2.5.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord door een gespecialiseerde protection officer. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst

van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET